

af nåde lader hende have! Det er fuld sandhed, hvad Hostrup lærer os i „Eva“, at faderen har lov til uden forklaring at tage barnet fra moderen og sætte det i skole mod hendes vilje. Men er dette ikke oprørende, da véd jeg ikke, hvad der er oprørende! Man vil måske indvende, at der må være én, som råder. Dette er nu aldeles ikke nødvendigt, ti faktisk råder i alle gode ægteskaber både faderen og moderen, d. v. s. de taler om tingene, til de bliver enige om, hvad der skal ske. Men skal endelig én råde over børnene, da var det rimeligere, at det blev den, der havde lidt for dem, givet dem deres første ernæring og plejet dem, når de var syge, våget over dem om natten, taget sig af deres opdragelse, og som i de fleste tilfælde har det inderligste forhold til dem. Mærk vel: *jeg mener ikke, at hustruen bør have forældremagten alene*, den bør begge forældrene have, så vist som børnene både er faders og moders, men at give den til faderen alene, er mere end uretfærdigt!

Så længe ægteskabslovgivningen er så uhyre uretfærdig og forkert, er det meningsløst at sige, at „det var ingen skade til, at kvindesagen hvilede lidt“. Det er en så himmelråbende uretfærdighed, at kvinderne ikke bør slå sig til ro, førend de får den forandret!

Når Ellen Key vilde bevise, at eksamenslæsningen blev overdrevet, pegede på hjemmet, som kvindens plads og moderkaldet som hendes kald, samt påviste, at det at være moder krævede så mange kræfter, at kvinden ikke kunde have kræfter til tillige at frembringe kunstværker, beklæde embeder o. s. v. — da havde hun ret i meget af dette. Hun begyndte også med at sige, at det var en selvfølge, at hustruen skulde have andel i rådigheden over formuen og børnene. Men dette blev altfor lidt betonet; man mærkede, at det var ikke dette, som det lå hende på sinde at få sagt, men derimod en advarsel til kvinderne om ikke for meget at studere o. s. v. Men *det er ikke tid nu* at advare kvinderne, selv om der kan være enkelte, som går for vidt og mister noget, som var værd at holde på. Det går således med enhver ny sag, at den har sine karrikaturer. Der kan være fare ved, at kvinden stræber efter at komme ind på mandens arbejdsområde, men det er dog den eneste vej, ad hvilken kvinden går frem til en bedre stilling i samfundet, også i ægteskabet. Ti for det meste er det således, at kun når kvinden kommer ud i livet og bliver et selv-